

ลฎกา (TNBT)

ลฎกา

ลฎกา 1

คําคํานับตํอท่านธอโฬลส

¹ เรเรียนท่านธอโฬลส ที่เคารพอยํางสูง ท่านรํูอยูลําวา มีหลายคนได้อุตสําทเรียบเรียงเรองราวเหลํานั้น ซึ่งสํารเจ็ลลํวในทํามกลางเราทํงหลาย ² ตามที่เขาดูไดเห็นกับตาเองตั้งแตตํน และเป็นผูประกาศพระคํานั้นไดแสดงใหเรารู ³ เหตุฉนั้เนองจากขัาพเจําเองไดสืบเสาะถัวนถึตั้งแตตํนมา จึ้เห็นดีดว้ที่จะเรียบเรียงเรองตามลําดับ เพือประยอชนแก่ท่าน ⁴ เพือท่านจะไดรู้ความจรัจอันเก็ยวกับเรองราวเหลํานั้น ซึ่งมีผูแจ้เงให้ท่านทราบลํว

คําทํานายเรองการเกิของยอห์นผูทําพิธิมคํนํ้า

เศคาริยาห์เข้าเวรเผาเครื่องบูชาในพระวิหาร

⁵ ในสมัยรัชกาลของเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาเบียยาห์ ภรรยาของท่านชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน ⁶ ท่านทํงสองเป็คนบุญจําพะะพระเจ้า และดํเนินตามพระบัญญัติ และกฎทํงปวงของพระเจ้าผูเป็นนายไม่มีที่ติเลย ⁷ แต่ท่านไม่มีบุตร เพราะวานางเอลีซาเบธเป็นหมัน และท่านทํงสองก็แก่ชราลํว

ทูตสวรรค์ปรากฏแก่เศคาริยาห์

⁸ ตอมาขณะทีเศคาริยาห์ทํานํ้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพะะเจ้า เมือท่านอยูเวรประจำการของท่าน ⁹ ท่านจับได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้าผูเป็นนายเพือเผาเครื่องหอมบูชา ¹⁰ ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานสวดอ้อนวอนอยูภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น ¹¹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยูที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา

ทูตสวรรค์ทำนายว่าเศคาริยาห์จะบุตร

12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยพระเจ้าได้ฟังคำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของเจ้าแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของเจ้าจะมีลูกเป็นผู้ชาย และเจ้าจะตั้งชื่อลูกนั้นว่า ยอห์น 14 เจ้าจะมีความชื่นชมยินดี และคนเป็นอันมากจะชื่นชมยินดีที่ลูกนั้นเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายตาของพระเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมาเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา 16 เขานำคนอิสราเอลหลาย คนให้หันกลับมาหาพระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์ และฤทธิ์เดชอย่าง เอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูก และคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนบุญ เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมกับพระเจ้า”

เศคาริยาห์ไม่เชื่อจึงกลายเป็นใบ้

18 เศคาริยาห์จึงพูดกับทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าแก่ชราและเมียของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว” 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และพระองค์ใช้ข้าพเจ้าให้มาบอก และนำข่าวดีนี้มาแจ้งแก่เจ้า 20 ดูเถิด เพราะเจ้าไม่ได้เชื่อถ้อยคำของข้าพเจ้า ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด เจ้าก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณืเหล่านี้จะเกิดขึ้น”

คนทั้งหลายตระหนักว่าเศคาริยาห์เห็นนิมิต

21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับคนเหล่านั้นไม่ได้ คนทั้งหลายจึงตระหนักว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ภาษาใบ้กับเขาเพราะยังเป็นใบ้อยู่ 23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

นางเอลีซาเบธตั้งครรภ์

24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 “พระเจ้าได้ทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้มองดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอับอายของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

คำทำนายเรื่องการเกิดของพระเยซู

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวแก่นางมารีย์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมือง ๆ หนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นหมายกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในเชื้อสายวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ 28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วกล่าวว่า “เจ้าเป็นที่พระเจ้าโปรดปรานมาก จงจำเรณูเถิด พระเจ้าสถิตอยู่กับเจ้าแล้ว เจ้าได้รับพรท่ามกลางผู้หญิงทั้งปวง” 29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น นางก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่า คำกล่าวนั้นจะ

หมายความว่าอะไร ³⁰ แล้วทศสวรค์จึงกล่าวแก่นางว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าแล้ว ³¹ คุณเกิด เจ้าจะตั้งครรภ์และจะคลอดลูกชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อลูกนั้นว่า เยชู ³² ลูกนั้นจะเป็นใหญ่ และพระเจ้าจะเรียกท่านว่าเป็นโอรสของพระเจ้า พระเจ้าจะประทานบังลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน ³³ และท่านจะครอบครองเชื้อสายวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

นางมารีย์รับคำบัญชาของทศสวรค์

³⁴ ฝ่ายมารีย์กล่าวกับทศสวรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะข้าวยังไม่ได้หลับนอนกับชายใด” ³⁵ ทศสวรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณจะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระโอรสของพระเจ้า ³⁶ คุณเกิดถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเจ้าที่แก่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีลูกเป็นผู้ชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷ เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทำไม่ได้” ³⁸ ส่วนมารีย์จึงบอกทศสวรค์ว่า “คุณเกิด ข้าเป็นหญิงคนใช้ของพระเจ้า ขอให้เกิดแก่ข้าตามคำของท่านเถิด” แล้วทศสวรค์นั้นก็จากเธอไป

นางมารีย์เยี่ยมนางเอลีซาเบธ

³⁹ คราวนั้นนางมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมือง ๆ หนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย ⁴⁰ แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยกับนางเอลีซาเบธ ⁴¹ ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของนางมารีย์ เด็กในครรภ์ของนางก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ⁴² จึงร้องเสียงดังว่า “เจ้าได้รับพรท่ามกลางผู้หญิงทั้งปวง และผู้เกิดจากครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพรด้วย ⁴³ เป็นไฉนข้าจึงได้รับความโปรดปรานเช่นนั้น คือแม่ของพระเจ้าของข้าได้มาหาข้า” ⁴⁴ เพราะ คุณเกิด พอเสียงทักทายของเจ้าเข้าหูข้า เด็กในครรภ์ของข้าก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵ ผู้หญิงที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระคำของพระเจ้าที่มาถึงเขาทั้งหลาย”

บทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของมารีย์

⁴⁶ นางมารีย์จึงว่า “จิตใจของข้าก็ยกย่องพระเจ้า ⁴⁷ และจิตวิญญาณของข้าก็เกิด ความปิติยินดีในพระเจ้า พระผู้ทำความหลุดพ้นให้ข้า” ⁴⁸ เพราะพระองค์ทรงไยฐานะอันต่ำต้อย แห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะคุณเกิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าว่าผาสุก ⁴⁹ เพราะว่าพระผู้ทรงฤทธิ์ได้ทำการใหญ่กับข้า นามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ ⁵⁰ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไป ⁵¹ พระองค์สำแดงฤทธิ์ด้วยแขนของพระองค์ พระองค์ทำให้คนที่มิใช่เยอหังแตกฉานชานเซ็นไป ⁵² พระองค์ถอดเจ้านายจากบังลังก์ และยกผู้น้อยขึ้น ⁵³ พระองค์โปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า ⁵⁴ พระองค์ช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือจดจำพระกรุณา

ของพระองค์⁵⁵ ที่มีต่ออับราฮัม และต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิรันดร์ ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้กับบรรพบุรุษของเรา”⁵⁶ มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

กำเนิดของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

⁵⁷ ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดลูกเป็นชาย⁵⁸ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้สำแดงความกรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย⁵⁹ ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้เด็กทารกนั้นเข้าสู่หน่อ และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา⁶⁰ ฝ่ายนางเอลีซาเบธจึงตอบว่า “ไม่ใช่ จะต้องให้ชื่อว่ายอห์น”⁶¹ เขาก็พากันตอบนางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของเจ้าที่มีชื่อนั้น”⁶² แล้วเขาจึงใช้ภาษาไปกับเศคาริยาห์ถามว่าท่านอยากจะให้ลูกนั้นชื่ออะไร⁶³ เศคาริยาห์จึงขอร้องกระดานชนวนมาเขียนว่า “ชื่อของลูกคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก⁶⁴ ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวว่ายกย่องสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็เกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า “เด็กทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” และการคุ้มครองขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์

⁶⁷ ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นพ่อ ประกอบไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วได้พยากรณ์ว่า⁶⁸ “จงยกย่องสรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้เยี่ยมเยียน และช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์”⁶⁹ และได้ยกชูเขาสัตว์แห่งความหลุดพ้นขึ้นมาเพื่อเราในเชื้อสายวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁰ ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์⁷¹ ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ขังเรา⁷² พระองค์จะสำแดงความกรุณาซึ่งสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์⁷³ คือคำมั่นสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทำไว้ กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา⁷⁴ ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะโปรดให้เราปรนนิบัติรับใช้พระองค์โดยปราศจากความกลัว⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยบุญญาธิการ ต่อหน้าพระองค์ตลอดชีวิตของเรา⁷⁶ ส่วนเจ้า ลูกของพ่อ เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ขององค์ผู้สูงสุด เพราะเจ้าจะนำหน้าพระเจ้าเพื่อเตรียมทางสำหรับพระองค์⁷⁷ เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความหลุดพ้น โดยการยกบาปของเขา⁷⁸ โดยความเมตตา กรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากฟ้าสวรรค์จึงมาเยี่ยมเยียนเรา⁷⁹ เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติภาพ”

⁸⁰ ฝ่ายเด็กทารกนั้นก็เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

ลูกา 2

การเกิดของพระเยซู

¹ อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีการ์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน ² (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) ³ คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน ⁴ ฝ่ายโยเซฟ ก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี ถึงเมืองของกษัตริย์ดาวิด ชื่อเบธเลเฮมมณฑลยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด) ⁵ เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นหมายไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางตั้งครรภ์ ⁶ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะคลอดบุตร ⁷ นางจึงคลอดบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

คนเลี้ยงแกะได้รับแจ้งข่าวจากทูตสวรรค์

⁸ ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน ⁹ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีของพระเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั่นก ¹⁰ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังพวกเจ้า คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง ¹¹ เพราะว่าในวันนี้พระผู้ทำความหลุดพ้นของพวกเจ้า คือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ มาเกิดที่เมืองดาวิด ¹² นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเจ้า คือพวกเจ้าจะได้พบเด็กทารกนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” ¹³ ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า ¹⁴ “รัศมีภาพจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติภาพ สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งโปรดปรานนั้น”

คนเลี้ยงแกะได้พากันไปเฝ้าทารกน้อยเยซู

¹⁵ ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งพระเจ้าได้แจ้งแก่เรา” ¹⁶ เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟ และพบเด็กทารกนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า ¹⁷ ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงเด็กทารกนั้น ¹⁸ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจ ด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา ¹⁹ ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ ²⁰ คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยิน และได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

โยเซฟมารีย์นำทารกเยซูไปถวายพระเจ้า

²¹ ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้เด็กทารกนั้นเข้าสู่หนัต เขาจึงตั้งชื่อว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมิได้ปฏิสนธิในครรภ์ ²² เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามธรรมเนียมของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำเด็กทารกไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่พระเจ้า ²³ ตามที่เขียนไว้แล้วใน

ธรรมเนียมปฏิบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ลูกชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่พระเจ้า” ²⁴ และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้สั่งไว้แล้วในหนังสือธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า คือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว

สิเมโอนขอบคุณพระเจ้าที่พบพระผู้ทำความรอด

²⁵ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนบุญและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าสถิตกับท่าน ²⁶ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้สำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ และเป็นพระเจ้า ²⁷ สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และเมื่อพ่อแม่ได้นำทารกเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่ทารกตามธรรมเนียมแห่งธรรมเนียม ²⁸ สิเมโอนจึงอุ้มทารกน้อยและยกย่องสรรเสริญพระเจ้าว่า ²⁹ “ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้พระองค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำของพระองค์ ³⁰ เพราะว่าตาของข้าได้เห็น ความหลุดพ้นของพระองค์แล้ว ³¹ ซึ่งพระองค์ได้จัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย ³² เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติ และเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอลชนชาติของพระองค์”

สิเมโอนอวยพรแก่นางมารีย์

³³ ฝ่ายโยเซฟกับแม่ของทารกน้อยก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงทารกนั้น ³⁴ แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์แม่ของทารกนั้นว่า “ดูก่อน พระเจ้าตั้งทารกนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ ³⁵ เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง ถึงจิตใจของเขาเองก็ยังคงจะถูกดาบแทงทะลุด้วย”

นางอನ್ನานาขอบคุณพระเจ้า

³⁶ ยังมีผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าที่เป็นหญิงคนหนึ่งชื่ออನ್ನานา ลูกสาวฟานูเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี ³⁷ แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถือศีลอดและอธิษฐานสวดอ้อนวอน ทั้งกลางคืนกลางวัน ³⁸ ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณพระเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงทารกน้อยนั้นให้คนทั้งปวงที่คอยการไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

โยเซฟมารีย์พาทารกน้อยกลับไปนาซาเร็ธ

³⁹ ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้ทำการทั้งปวงตามหนังสือธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี ⁴⁰ ทารกน้อยนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิต วิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่ร่วมกับเธอด้วย

โยเซฟมารีย์ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายโยเซฟและมารีย์เคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงฉลองเทศกาลปัสกาทุกปี 42 เมื่อทารกน้อยมีอายุได้สิบสองปี เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป เด็กน้อยเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารีย์ก็ไม่รู้ 44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าเด็กน้อยนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่งแล้วหาเด็กน้อยในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาที่กรุงเยรูซาเล็ม

เด็กน้อยเยซูในพระวิหาร

46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบเด็กน้อยนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของเด็กน้อยนั้น 48 ฝ่ายบิดามารดาเมื่อเห็นลูกชายแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ คุณเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก” 49 เด็กน้อยนั้นจึงตอบเขาทั้งสองว่า “พ่อกับแม่เที่ยวหาผมทำไม? ไม่รู้หรือว่า ผมต้องกระทำพันธกิจแห่งพ่อของผม” 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งลูกชายกล่าวแก่เขา 51 แล้วเด็กน้อยนั้นก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ

พระเยซูเจริญวัยขึ้นที่นาซาเร็ธ

52 พระเยซูก็ได้เจริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

ลูกา 3

การปรากฏตัวของยอห์นผู้ทำพิธีมน้ำ

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณมณฑลตราโคไนติส ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบิเลน 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระคำของพระเจ้ามาถึงยอห์นลูกชายของเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องการทำพิธีมน้ำอันสำแดงการกลับหันหลังจากความผิดบาป เพื่อจะยกความผิดบาป 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมหนทางแห่งพระเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’ 5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ 6 มนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นความหลุดพ้นของพระเจ้า”

ยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำกล่าวโทษพวกยิว

⁷ ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมาทำพิธีมนต์น้ำจากท่านว่า “โอ เจ้าซาตูลูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากโทษทัณฑ์ซึ่งจะมาถึงนั้น ⁸ เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษ เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้ลูกเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ⁹ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้ว โยนทิ้งในกองไฟ”

คำสอนของยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำ

¹⁰ ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” ¹¹ ท่านจึงตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน” ¹² พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอทำพิธีมนต์น้ำด้วย และถามท่านว่า “อาจารย์ครับ พวกเราต้องทำประการใด” ¹³ ท่านจึงตอบเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัด” ¹⁴ ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกผมล่ะ จะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน”

ยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำเป็นพยานถึงพระเยซู

¹⁵ เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์หรือไม่ ¹⁶ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับทำพิธีด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์ พระองค์นั้นจะให้พวกเจ้าทั้งหลายทำพิธีด้วยพระวิญญาณและด้วยไฟ” ¹⁷ มือของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะขำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะเผาเกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ยอห์นผู้ทำพิธีมนต์น้ำถูกเฮโรดจับขังคุก

¹⁸ ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย ¹⁹ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียสภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น ²⁰ เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทำพิธีมนต์น้ำกับยอห์น

²¹ อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงมาทำพิธีมนต์น้ำ และพระเยซูก็มาทำพิธีมนต์น้ำด้วย ขณะเมื่ออธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก ²² และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์รูปทรงเสี้ยนฐานเหมือนนกเขา ได้ลงมาบนพระองค์ และมีเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “เจ้าเป็นลูกที่รักของเรา เราชอบใจเจ้ามาก”

บัญชีลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์

23 เมื่อพระเยซูมีอายุได้ประมาณสามสิบปี (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยัณนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักราย 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัคคี ซึ่งเป็นบุตรโคสัม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรนาอัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมินาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตรเซรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะเลเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

ลูกา 4

มารมาผจญพระเยซู

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าได้กลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้นำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 พระองค์ถูกมารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้กินดื่มอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์อยากรับประทานอาหาร 3 พญามารจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

4 ฝ่ายพระเยซูตอบมารว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวก็นำไม่ได้ แต่ดำรงด้วยพระคำทุกคำของพระเจ้า’” 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาอาณาจักรทั่วโลกในขณะเดียวให้พระองค์ดู 6 แล้วพญามารได้บอกพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสี่นี้และสง่าราศีของอาณาจักรนั้นเราจะยกให้เจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้มอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น 7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบไหว้เรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของเจ้าทั้งหมด” 8 ฝ่ายพระเยซูตอบมารว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงกราบไหว้พระเจ้า’

ของเจ้า และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียว”⁹ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ขึ้นไปอยู่ที่หลังคาพระวิหาร แล้วบอกพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นพระโอรสของพระเจ้า จงกระโดดลงมาจากที่นี่เถิด”¹⁰ เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องเจ้า ให้ป้องกันรักษาเจ้าไว้’¹¹ และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูเจ้าไว้’ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของเจ้าจะกระแทกหิน”¹² พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดสอบพระเจ้าของเจ้า”¹³ เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละจากพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูเริ่มทำพันธกิจในมณฑลกาลิลี

¹⁴ พระเยซูได้กลับไปยังมณฑลกาลิลีด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ ¹⁵ พระองค์ทรงสั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าต่าง ๆ ของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูอ่านพระคัมภีร์ในวัดหรือสุเหร่ายิว

¹⁶ แล้วพระองค์เดินทางมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์เจริญเติบโตขึ้น พระองค์เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าในวันสัปดาห์ตามเคย และยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ ¹⁷ เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์คลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ¹⁸ “พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศบาปมีของพระเจ้าแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ชอกช้ำเป็นอิสระ”¹⁹ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ชาวเมืองนาซาเร็ธไม่ต้อนรับพระองค์

²⁰ แล้วพระองค์ก็ม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในวัดหรือสุเหร่าก็เพ่งดูพระองค์ ²¹ พระองค์จึงเริ่มพูดกับเขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” ²² คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอปรด้วยคุณ ซึ่งออกมาจากปากของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ?”

ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับการต้อนรับในเมืองของตน

²³ พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า ‘หมองจ รักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอรนาอุม จงกระทำในเมืองของต ณ ที่นี่ด้วย’” ²⁴ พระองค์กล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าคนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน” ²⁵ แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดลงถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดการกันดารอาหาร

มากทั่วแผ่นดิน²⁶ และเอเลียห์ไม่ได้ถูกรับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านสาราเฟทแคว้นเมืองไซดอน²⁷ และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาสาสตาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”

ชาวเมืองนาซาเรธหวังจะทำร้ายพระเยซู

²⁸ เมื่อคนทั้งปวงในวัดหรือสุเหร่าได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก ²⁹ จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป ³⁰ แต่พระองค์เดินผ่านทางมกลางเขาผ่านไป

พระเยซูรักษาชายที่มีผีร้าย

³¹ พระองค์เดินทางลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมมณฑลกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสี่ ³² คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำสอนของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ ³³ มีชายคนหนึ่งในวัดหรือสุเหร่าที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง ³⁴ กล่าวว่า “โฮ้ เยชูชาวนาซาเรธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับเจ้า เจ้ามาเพื่อจะทำลายเราหรือ? เรารู้ว่าเจ้าเป็นผู้ใด เจ้าคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ³⁵ พระเยซูจึงห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาเดี๋ยวนี้” เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงทางมกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย ³⁶ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าเขาได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” ³⁷ กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายของเปโตร

³⁸ ฝ่ายพระองค์ลุกขึ้นออกจากวัดหรือสุเหร่า เข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น ³⁹ พระองค์ยืนอยู่ข้างคนเจ็บ รักษาไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นรับใช้เขาทั้งหลาย ⁴⁰ ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่าง ๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ปรกมือให้เขาทุกคน ให้เขาหายโรค ⁴¹ ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า “เจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

พระเยซูออกไปประกาศ

⁴² ครั้นรุ่งเช้าพระองค์ออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หว่านเหนียวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา ⁴³ แต่พระองค์พูดกับเขาว่า “เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่นี่เราได้รับใช้มากก็เพราะเหตุนี้เอง” ⁴⁴ พระองค์ประกาศในวัดหรือสุเหร่าทั่วมณฑลกาลิลี

ลูกา 5

ซีโมนจับปลาได้เป็นอันมาก

¹ ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระคำของพระเจ้า พระองค์ยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท ² และพระองค์เห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังชักอวนอยู่ ³ พระองค์จึงลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์นั่งสอนประชาชนจากเรือนั้น

⁴ เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้ว จึงบอกซีโมนว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่าง ๆ ลงจับปลา” ⁵ ซีโมนตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ผมก็จะหย่อนอวนลงตามคำของอาจารย์” ⁶ เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด ⁷ เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง ⁸ ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่หัวเข่าของพระเยซูบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะว่าผมเป็นคนบาป” ⁹ เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น ¹⁰ ยากอบและยอห์นลูกชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูบอกแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปเจ้าจะเป็นผู้จับคน” ¹¹ เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย

¹² ต่อมาเมื่อพระองค์อยู่ในเมือง ๆ หนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เพียงแต่อาจารย์จะโปรดก็จะบันดาลให้ผมสะอาดได้” ¹³ พระองค์ยื่นมือถูกต้องเขาแล้วกล่าวว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย ¹⁴ พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และกล่าวว่า “แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว” ¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของเขา ¹⁶ แต่พระองค์ได้ออกไปในที่เปลี่ยว และอธิษฐานสวดอ้อนวอน

พระเยซูรักษาคณง่อย

¹⁷ คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์สั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกคัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในมณฑลกาลิลี มณฑลยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค ¹⁸ และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน

และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงหน้าของพระองค์¹⁹ เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาก็ขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนตรงหน้าพระเยซู²⁰ เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงพูดกับคนอัมพาตว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

²¹ ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”²² แต่เมื่อพระเยซูทราบความคิดของเขา พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “ไหนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้²³ ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้นอันไหนจะง่ายกว่ากัน²⁴ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงสั่งคนอัมพาตว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด”²⁵ ในทันใดนั้น เขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า²⁶ คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์แล้ว”

พระเยซูเรียกเลวี

²⁷ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เดินทางออกไป และเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวินั่งอยู่ที่ด่านศุลกากร พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”²⁸ เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป²⁹ เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนที่เก็บภาษีและคนอื่นๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน³⁰ ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์ และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกเจ้ามากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป”³¹ พระเยซูตอบเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ³² เราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนที่ดีเห็นว่าตัวเป็นคนบุญ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจหันหนีจากความผิดบาป”

ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

³³ เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดเนื่อง ๆ และอธิษฐานสวดอ่อนวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม”³⁴ ฝ่ายพระองค์ก็กล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจะให้เพื่อนของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ? ³⁵ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเพื่อนเจ้าบ่าวไป ในวันนั้นเพื่อนเจ้าบ่าวจะถือศีลอด”

คำอุปมาเรื่องผ้าใหม่ปะเสื้อเก่า

³⁶ “พระองค์ยังพูดคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย³⁷ ไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป

และเหล้าองุ่นจะรั่ว ถูงหนักก็จะเสียไปด้วย ³⁸ แต่เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถูงหนักใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้ ³⁹ ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้เหล้าองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า ของเก่านั้นก็ดีกว่า”

ลูกา 6

สาวกของพระเยซูได้ทรงข้าวในวันศีล

¹ ต่อมาในวันศีลวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเดินทางไปทีไนนา และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้ตรวงข้าวขี้กิน ² บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำการซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไว้ในวันศีล” ³ พระเยซูตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้หรือ ที่กษัตริย์ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย ⁴ คือท่านได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และรับประทานขนมปังศักดิ์สิทธิ์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานวันแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น” ⁵ พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันศีลด้วย”

พระเยซูรักษาคนมือลีบ

⁶ ต่อมาในวันศีลอีกวันหนึ่ง พระองค์เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขาลีบ ⁷ ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาเขาในวันศีลหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ⁸ แต่พระองค์ทราบความคิดของเขา จึงกล่าวแก่คนมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า” เขาก็ลุกขึ้นยืน ⁹ แล้วพระเยซูพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันศีลถูกต้องตามธรรมบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะทำลายชีวิต” ¹⁰ พระองค์จึงมองดูทุกคนโดยรอบ แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ¹¹ แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรกับพระเยซูได้

พระเยซูทรงเรียกสาวกลีบสองคน

¹² ต่อมาคราวนั้นพระองค์ขึ้นไปทีภูเขาศาเพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน และได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง ¹³ ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์เรียกสาวกของพระองค์ แล้วเลือกลีบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครทูต ¹⁴ คือซีโมน (ที่พระองค์ให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบาร์โธโลมิว ¹⁵ มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า ศาโลเท ¹⁶ ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศหักหลังพระองค์ด้วย

พระเยซูทรงปรนนิบัติมวลชน

17 แล้วพระองค์กับอัครทูตก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วมณฑลยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์รักษาโรคของเขา 18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีร้าย เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย 19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

พรและวิบัติ

20 พระองค์แลดูเหล่าสาวกของพระองค์แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเจ้า 21 พวกเจ้าทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกเจ้าจะได้อิ่มหนำ พวกเจ้าทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกเจ้าจะได้หัวเราะ 22 พวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังเจ้า และจะไล่พวกเจ้าออกจากพวกเขา และจะประณามเจ้า และจะเหยียดชื่อของพวกเจ้าว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะพวกเจ้าเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจงชื่นชม และกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เพราะ ดุเถิด บุญของพวกเจ้ามีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสนดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าเหมือนกัน 24 แต่วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่ปลอมประโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าพวกเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าพวกเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน”

ความสำคัญของพรหมวิหารสี่

27 “แต่เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อศัตรูของพวกเจ้า จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้า 28 จงอวยพรแก่คนที่ข่งค้ำพวกเจ้า จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นพวกเจ้า 29 ผู้ใดตบแก้มของพวกเจ้าข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดรับเอาเสื้อคลุมของพวกเจ้าไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากพวกเจ้า และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่พวกเจ้าปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อพวกเจ้า 32 แม้ว่าพวกเจ้าทั้งหลายมีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่มีต่อพวกเจ้า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า ถึงแม้คนบาปก็ยังมีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่มีต่อเขาเหมือนกัน 33 ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่พวกเจ้า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน 34 ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่พวกเจ้าหวังจะได้คืนจากเขามากกว่า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขามากกว่า 35 แต่จงมีพรหมวิหารสี่ต่อศัตรูของพวกเจ้าทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของพวกเจ้าทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์

และพวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนนอกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจึงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพ่อของพวกเจ้ามีใจเมตตากรุณา”

การกล่าวโทษผู้อื่น

37 “อย่าพิพากษาโทษเขา และพวกเจ้าทั้งหลายจะไม่ได้ถูกพิพากษาโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และพวกเจ้าทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และพวกเจ้าจะได้รับการอภัยโทษ 38 จงให้ และพวกเจ้าจะได้รับด้วย และในคุกของพวกเจ้าจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนัยคั่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าพวกเจ้าจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้พวกเจ้าด้วยทะนานอันนั้น”

39 พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ? ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ? 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะ เป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุไฉนพวกเจ้ามองดูสิ่งที่ในตาพี่น้องของพวกเจ้า แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อน ที่อยู่ในตาของพวกเจ้าเอง 42 เหตุไฉนพวกเจ้าจึงจะพูดกับพี่น้องของพวกเจ้าว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชี่ยผง ออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงพวกเจ้าเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของพวกเจ้า พวกเจ้าเป็นคนหน้า ซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของพวกเจ้าก่อน แล้วพวกเจ้าจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชี่ยผงออกจากตา พี่น้องของพวกเจ้าได้”

เราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

43 “ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุก ต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจาก พุ่มไม้หนาม 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลัง ชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น”

รากฐานสองชนิด

46 “เหตุไฉนพวกเจ้าทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ชา’ แต่ไม่ทำตามที่เราบอกนั้น 47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้พวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบ เหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระแทกกระทั้น แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินทรายไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยว กระแทกกระทั้น เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ลูกา 7

การรักษาทาสของนายร้อย

¹ เมื่อพระองค์บอกคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเดินทางเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม ² มีทาสของนายร้อยคนหนึ่งที่น่าयरักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว ³ เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้อาวุโสบางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์มารักษาทาสของตน ⁴ เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า “นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะทำการนั้นให้ท่าน ⁵ เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างวัดหรือสุเหร่าให้เรา”

⁶ พระเยซูจึงไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ อย่าลำบากเลย เพราะว่าผมเป็นคนไม่สมควรที่จะต้อนรับอาจารย์เข้าใต้ชายคาของ ผม ⁷ เพราะเหตุนั้น ผมจึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ผมจะไปหาอาจารย์ด้วย แต่ขอเพียงอาจารย์สั่ง และทาสของผมก็จะหายโรค ⁸ ด้วยว่าผมอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของผม ผมจะบอกแก่คนนั้นว่า ไป เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า มา เขาก็มา บอกทาสของผมว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” ⁹ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดใจเกี่ยวกับคนนั้น จึงเหลียวหลังพูดกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้” ¹⁰ ฝ่ายคนที่รับใช้นั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นทาสนั้นหายเป็นปกติแล้ว

พระเยซูรักษาลูกชายแม่ม่ายชาวนาอิน

¹¹ ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เดินทางไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ ¹² เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น คุณเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นลูกชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น ¹³ เมื่อพระองค์ได้เห็นมารดานั้น พระองค์ก็เมตตากรุณาเขาและกล่าวแก่เขาว่า “อย่าร้องไห้เลย” ¹⁴ แล้วพระองค์เข้าไปใกล้ถูกต้องโลงศพ คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงกล่าวว่า “พ่อหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูกขึ้นเถิด” ¹⁵ คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา ¹⁶ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ศาสตาศพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเราแล้ว” และ “พระเจ้าได้มาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว” ¹⁷ และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วมณฑลยูเดียและทั่วมณฑลโดยรอบ

ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ทำพิธีมูคน้ำ

¹⁸ ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง ¹⁹ ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า “อาจารย์เป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ? หรือเราจะต้องคอยผู้อื่นอีก” ²⁰ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีมูคน้ำใช้ผมมาหาอาจารย์ให้ถามว่า ‘

อาจารย์เป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ? หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” 21 ในเวลานั้น พระองค์ได้รักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บ และโรคต่าง ๆ และให้พ้นจากวิญญูณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้รักษาให้เห็นได้ 22 แล้วพระเยซูตอบศิษย์สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็น และได้ยิน คือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้น มา และบารมีของพระเจ้าก็ประกาศแก่คนอนาถา 23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

พระเยซูพูดถึงความสำคัญของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นพูดกับประชาชนถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อใคร่ดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ? 25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ? ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างพิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก 26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร? ดูศาสดาพยากรณ์หรือ? แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก 27 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ 28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” 29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุคธรรมโดยที่ เขาได้ทำพิธีมุดน้ำกับยอห์นแล้ว 30 แต่พวกฟาริสี และพวกคัมภีรอาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติปฏิเสธความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่ไม่ได้ทำพิธีมุดน้ำจากยอห์น

พระเยซูพูดถึงคนในยุคนี้

31 และพระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องบอกเพื่อนว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้ร้องห่มร้องไห้ ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอไม่ได้ร้องไห้’ 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำก็มิได้รับประทานขนมปังหรือคั้มเหล้าองุ่น และท่านทั้งหลายว่า ‘เขามีผีเข้าสิงอยู่’ 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและคั้มเหล้าองุ่นมาก เป็นเพื่อนกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป’ 35 แต่ปัญญาของพระเจ้าก็ปรากฏว่าชอบแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญาชั้นนี้”

หญิงคนชั่วที่บ้านของซีโมนพวกฟาริสี

36 มีคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสี เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารกับเขา พระองค์ก็เข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วนั่งลง 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูเอนกายลงรับประทานอาหารในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระองค์ เริ่มร้องให้น้ำตาไหลถูกเท้าของพระองค์และเธอก็เอาผมเช็ด จีบเท้าของพระองค์ และชโลมเท้าด้วยน้ำมันหอมนั้น

บทสนทนาระหว่างพระเยซูและซีโมน

39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์ เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าคนผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้ที่ถูกต้องกายของเขาเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร? เพราะนางเป็นคนชั่ว” 40 ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” เขากล่าวว่า “อาจารย์ครับ เชิญพูดไปเถิด” 41 พระองค์จึงกล่าวว่า “เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดनาร์อัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบบเหรียญ 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว เจ้าหนี้จึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า” 43 ซีโมนจึงตอบพระองค์ว่า “ผมเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกต้องแล้ว” 44 พระองค์จึงเลี้ยวหลังดูผู้หญิงนั้น และกล่าวแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามาไม่ได้หยุดจูบเท้าของเรา 46 ท่านไม่ได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา 47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย”

พระเยซูให้อภัยบาปแก่ผู้หญิงคนนั้น

48 พระองค์จึงพูดกับนางว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกให้แล้ว” 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใคร แม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” 50 พระองค์จึงกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหลุดพ้น จงไปเป็นสุขเถิด”

ลูกา 8

ผู้หญิงบางคนไปกับพระเยซู

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เดินทางไปตามหมู่บ้านทุกเมือง ได้ประกาศการมีของพระเจ้าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ 2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากร่างและที่หายโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวแม็กดาลา ที่พระองค์ได้ขับผีออกจากนางเจ็ดผี 3 และโยอันนาภรรยาของคูซา หัวหน้าคนรับใช้ของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนที่เคยรับใช้พระองค์ด้วยการนำสิ่งของของเขามามอบให้พระองค์

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงกล่าวเป็นคำอุปมาว่า 5 “มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย 6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้ง

ไปเพราะที่ไม่ขึ้น⁷ บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า” ครั้นพระองค์กล่าวอย่างนั้นแล้ว จึงร้องว่า “ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”

จุดประสงค์แห่งคำอุปมาเหล่านั้น

⁹ เหล่าสาวกจึงได้ถามพระองค์ว่า “คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร?” ¹⁰ พระองค์จึงกล่าวว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ”

พระเยซูอธิบายคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช

¹¹ “คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระคำของพระเจ้า ¹² ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารมาชิงเอาพระคำนั้นจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและหลุดพ้นได้ ¹³ ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระคำนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป ¹⁴ ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความลุ่มหลงในทรัพย์สินสมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนั้นก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต ¹⁵ และซึ่งตกที่ดินดีนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระคำด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ถ้ง

¹⁶ “ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ¹⁷ ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะต้องแพร่พราย ¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะเอาไปจากเขา”

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

¹⁹ ครั้นนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก ²⁰ มีคนบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องชายของอาจารย์ ยืนอยู่ข้างนอกอยากจะพบพระองค์” ²¹ แต่พระองค์ตอบเขาว่า “แม่ของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระคำของพระเจ้าและทำตาม”

พระเยซูห้ามลมพายุ

²² อยู่มาวันหนึ่งพระองค์ได้ลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ให้เราข้ามทะเลสาบไปปากข้างโน้น” เขาก็ถอยเรือออกไป ²³ เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์นอนหลับไป และเกิดพายุกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย ²⁴ เขาก็มาปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ พวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว” พระองค์จึงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว ²⁵ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน?” เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “คนผู้นี้เป็นใคร จึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

คนผีเข้าสิง ณ แคนเกรซาหายโรค

26 เขาเล่นไปถึงแขวงของชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลลี 27 เมื่อพระองค์ขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และไม่ได้สวมเสื้อ ไม่ได้อยู่ในเรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงหน้าพระองค์ ร้องเสียงดังว่า “เยซู ท่านเป็นโอรสของพระเจ้าสูงสุด ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอท่านอย่าทรมานข้าพเจ้าเลย” 29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีร้ายให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อย ๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) 30 ฝ่ายพระเยซูถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันตอบพระองค์ว่า “ชื่อกอง” ด้วยว่ามีผีหลายคนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์ไม่ให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก 32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็อนุญาต 33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย

34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปแล้วเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง 35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนั่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งอยู่แทบเท้าของพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว 36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร 37 ชาวเมืองเกตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงได้ลงเรือกลับไป 38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูสั่งเขาว่า 39 “จงกลับไปบ้านเรือนของเจ้า และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทำแก่เจ้า” แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทำแก่ตน

โยริสมาขอให้พระเยซูไปรักษาลูกสาว

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเดินทางกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ 41 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยริส เป็นเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว มากราบลงแทบเท้าของพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เข้าไปในบ้านของเขา 42 เพราะว่าเขามีลูกสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และลูกสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตายแล้ว

พระเยซูรักษาผู้หญิงคนหนึ่ง

เมื่อพระองค์เดินไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายเสื้อของพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด 45 พระเยซูจึงถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ ก็เป็นเพราะประชาชน

เบียดเสียดอาจารย์ และอาจารย์ยังจะถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’”⁴⁶ แต่พระเยซูพูดว่า “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา”⁴⁷ เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงหน้าของพระองค์ บอกพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์ เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น⁴⁸ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ลูกเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

พระเยซูรักษาลูกสาวของไยรัสเจ้าอาวาสวัดยิว

49 เมื่อพระองค์กำลังพูดอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว บอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์ต่อไป”⁵⁰ ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกเจ้าจะหายดี”⁵¹ เมื่อพระองค์เข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และพ่อแม่ของเด็กนั้น⁵² คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์พูดว่า “อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”⁵³ คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว⁵⁴ ฝ่ายพระองค์ได้ไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วจับมือเด็กนั้น พูดว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”⁵⁵ แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงสั่งให้เอาอาหารมาให้เธอกิน⁵⁶ ฝ่ายพ่อแม่ของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

ลูกา 9

อัครทูตสิบสองคนออกไปประกาศ

1 พระองค์ได้เรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วมอบอำนาจเหนือผีทั้งปวง และการรักษาโรคต่าง ๆ ให้หายให้แกเขา² แล้วพระองค์ใช้เขาไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย³ พระองค์จึงสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว⁴ และถ้าเข้าไปในเรือนไหน? จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป⁵ ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของพวกเจ้า ออก เพื่อสื่อให้เห็นความผิดของเขา”⁶ เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่าง ๆ ประกาศบารมีของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

เฮโรดกล่าวถึงความตายของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

7 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นเจ้าครองเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคราวยอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย⁸ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดา

พยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก⁹ กษัตริย์เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยิน เหตุการณ์ของเขาย่างนี้เป็นผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระเยซู

การเลี้ยงคนห้าพันคน

¹⁰ ครั้นอัครทูตกลับมาแล้ว เขابอกพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้ทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา¹¹ แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับเขา สั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็รักษาให้¹² ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาบอกพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่าง ๆ และชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว”

¹³ แต่พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าจงเลี้ยงเขาเถิด” เขابอกพระองค์ว่า “เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้”¹⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน”¹⁵ เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง¹⁶ เมื่อพระองค์รับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนหน้าขึ้นฟ้าสรวลขบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน¹⁷ เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

คำบอกกล่าวของเปโตร

¹⁸ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานสวดอ่อนน้อมอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงถามเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”¹⁹ เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่”²⁰ พระองค์จึงถามเขาว่า “แล้วพวกเจ้าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรตอบว่า “เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ของพระเจ้า”

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

²¹ พระองค์จึงกำชับสั่งเขาไม่ให้บอกความนี้แก่ผู้ใด²² และกล่าวว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พกผ้าอุจโส พกมหาบุโรหิต และพวกคัมภีรจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่”²³ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นทิ้งตัวกูของกู และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา”²⁴ เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด²⁵ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร²⁶ เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเอง และของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ²⁷ แต่เรา

บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังจะ 모르รู้สความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูจำแลงพระกาย

28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้กล่าวคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงพาเบโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่นั้น ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ 30 ดุเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการตายของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วังเวงหาหวานอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

เปโตรเสนอว่าให้สร้างพลับพลา 3 หลัง

33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกผมสร้างพลับพลาสามหลัง สำหรับอาจารย์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “คนผู้นี้เป็นลูกที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” 36 เมื่อเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูก็อยู่ที่นั่นคนเดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขาไม่ได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

พระเยซูขับผีร้ายออกจากเด็ก

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ 38 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้นร้องว่า “อาจารย์ครับ ขออาจารย์โปรดดูลูกชายของผมด้วย เพราะว่าผมมีลูกคนเดียว 39 และ ดุเถิด ผมมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผมทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟุ้งปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ไคร่ออกจากเขาเลย 40 ผมได้ขอเหล่าสาวกของอาจารย์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้” 41 พระเยซูตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีความดีอัน เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้ามานานเท่าใด จงพาลูกของท่านมาที่นี่เถิด” 42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูสาปผีร้ายนั้น และรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก เพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่ เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทำนั้น พระองค์จึงกล่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า 44 “จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของพวกเจ้า เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูก

มอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย”⁴⁵ แต่คำเหล่านั้นสาวกไม่เข้าใจ ความหมายก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

ผู้ที่ใหญ่ที่สุด

⁴⁶ แล้วเหล่าสาวกก็เกิดการทุ่มเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูหยั่งรู้ความคิดในใจของพวกเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ ⁴⁸ แล้วพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ใช้เรามา เพราะว่าในพวกเจ้าทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่”

ผู้ที่มิได้ต่อสู้เราก็ออยู่ฝ่ายเรา

⁴⁹ ฝ่ายยอห์นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมเห็นผู้หนึ่งขับผีออกในนามของอาจารย์ และผมได้ห้ามเขาไว้ เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา” ⁵⁰ พระเยซูบอกแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว”

ชาวสะมาเรียหมู่บ้านหนึ่งไม่ยอมรับพระเยซู

⁵¹ ต่อมา ครั้นจนเวลาที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵² และพระองค์ใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์ ⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะคูเหมื่อนว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵⁴ และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์พอใจที่จะให้ผมขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเหมือนอย่างเอลียาห์ได้ทำนั้นหรือ?” ⁵⁵ แต่พระองค์เหลือวมาห้ามปรามเขา และกล่าวว่า “เจ้าไม่รู้ว่เจ้ามีจิตใจทำนองใด ⁵⁶ เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้หลุดพ้น” แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ผู้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซู

⁵⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะไปทางไหน พวกผมก็จะตามอาจารย์ไปทางนั้น” ⁵⁸ พระเยซูบอกแก่เขาว่า “สุนัขจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” ⁵⁹ พระองค์กล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นตอบว่า “อาจารย์ครับ ขอให้ผมไปฝังศพพ่อของผมก่อน” ⁶⁰ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายเองเถิด แต่ส่วนเจ้าจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า” ⁶¹ อีกคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ผมจะตามอาจารย์ไป แต่ขออนุญาตให้ผมไปลาคนที่อยู่ในบ้านของผมก่อน” ⁶² พระเยซูพูดกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

ลูกา 10

สาวกเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้ตั้งสาวกอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคน ๆ หนึ่งให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเดินทางไปนั้น ² พระองค์พูดกับเขาว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจงอ้อนวอนพระองค์ผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์” ³ ไปเถอะ ดุเถิด เราใช้พวกเจ้าทั้งหลายไปดุลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า ⁴ อย่าเอากระเป๋าส่งเงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง ⁵ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ จงพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมิแก่เมืองนี้เถิด’ ⁶ ถ้าลูกแกะแห่งสันติภาพอยู่ที่นั่น สันติภาพของพวกเจ้าจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติภาพของพวกเจ้าจะกลับอยู่กับพวกเจ้าอีก ⁷ จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น ⁸ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ และเขารับรองพวกเจ้าไว้ จงกินของที่เขาดังให้ ⁹ และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’ ¹⁰ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า ¹¹ ‘ถึงแม้ผงเกลือแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสละบดออกเป็นทีแสดงว่าเราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว’ ¹² เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

วิบัติแก่เมืองที่ไม่ได้กลับใจใหม่

¹³ “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจหันหลังจากความผิดบาปนานมาแล้ว ¹⁴ แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า ¹⁵ ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ¹⁶ ผู้ที่ฟังพวกเจ้าทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้าทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ใช้เรามา”

สาวกเจ็ดสิบคนกลับมา

¹⁷ ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความดีอกดีใจบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกผมโดยนามของอาจารย์” ¹⁸ พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ ¹⁹ ดุเถิด เราได้ให้พวกเจ้ามีอำนาจเหยียบบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่พวกเจ้าได้เลย ²⁰ แต่ว่าอย่าใส่ใจในสิ่งนี้ คือที่พวกผิอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงดีใจเพราะชื่อของพวกเจ้าจดไว้ในสวรรค์”

พระเยซูมีความปิติยินดี

21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูมีความเปรมปรีดิ์ในพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ จึงพูดว่า “พ่อครับ พ่อเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผมขอบคุณพ่อที่พ่อได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญา และคนสุขุมรอบคอบ และได้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย พ่อครับ ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นสิ่งที่พ่อใจในสายตาของพ่อ” 22 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้มอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระโอรสเป็นผู้ใดนอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อเป็นผู้ใดนอกจากพระโอรส และผู้ที่พระโอรสประสงค์จะสำแดงให้รู้”

23 พระองค์เสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกกล่าวเฉพาะแก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ ซึ่งพวกเจ้าได้เห็นก็เป็นสุข” 24 เพราะเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรรณานาจะเห็นซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขาไม่เคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายได้ยิน แต่เขาไม่เคยได้ยิน”

ชาวสะมาเรียใจดี

25 คุณเถิด มีคัมภีรอาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งยื่นขึ้นทดสอบพระองค์ถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานเป็นมรดก” 26 พระองค์ตอบเขาว่า “ในธรรมบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร?” 27 เขาตอบว่า “จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงมีพรหมวิหารสี่ต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตนเอง” 28 พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 29 แต่คนนั้นปรรณานาจะแก้ตัวจึงถามพระเยซูว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของผมครับ”

30 พระเยซูตอบเขาว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและหุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว” 31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปอีกฟากหนึ่ง 32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พูลางเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขานั่งขึ้นสัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ 35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ 36 ในสามคนนั้น เจ้าคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” 37 เขาตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

พระเยซูเยียมมารีย์และมารธา

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งอยู่แทบเท้าพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายังในการรับใช้มาก จึงมาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ข้า อาจารย์ไม่สนใจหรือ? ซึ่งน้องสาวของหนูปล่อยให้หนูทำการรับใช้เพียงคนเดียว ขอให้อาจารย์สั่งเขาให้มาช่วยหนูด้วย” 41 แต่พระเยซูตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอวิตกกังวลและร้อนใจด้วยสิ่งเหล่านี้เกินไป 42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

ลูกา 11

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสอนพวกผมให้อธิษฐานสวดอ้อนวอน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของท่านด้วยครับ” 2 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอน จงว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของข้าทั้งหลาย ผู้อยู่ในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ จิตใจของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น’ 3 ขอให้ประทานอาหารประจำวันแก่ข้าทั้งหลายทุก ๆ วัน 4 ขอโปรดยกบาปผิดของข้าทั้งหลาย ด้วยว่าข้ายากความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพเจ้านั้น ขออย่านำข้าเข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ตัวอย่างในการอธิษฐานขอ

5 พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านมีเพื่อนฝูงคนหนึ่ง และจะไปหาเพื่อนฝูงนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด’ 6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’ 7 ฝ่ายเพื่อนฝูงที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้เธอไม่ได้’ 8 เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นเพื่อนฝูงกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ 9 เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แกท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกเจ้าที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอขนมปังจะเอาก่อนห็นให้เขาหรือ? หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลาหรือ? 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ? 13 เพราะฉะนั้น ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าผู้สถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

พระเยซูและเบเอลเซบูล

14 พระองค์กำลังขับผีไ้ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ
15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น” 16 คนอื่น ๆ ทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทราบความคิดของเขา จึงพูดกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป ครั้วเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกับครั้ว เรือนก็จะล่มสลาย 18 และถ้าชาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไ้ได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล 19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษ พวกท่าน 20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยมือของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้ายกมาถึงท่านแล้ว 21 เมื่อผู้มีกำลัง มากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขารับเอาไปนั้น 23 ผู้ที่ไม่ อยู่ฝ่ายเราก็คือเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือเป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป”

ผีร้ายกลับเข้าไปสิงคนอีก

24 “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมา นั้น’ 25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้น กวาดและตกแต่งไว้แล้ว 26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และใน ที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก”

ผู้ที่เป็นสุขแท้

27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังกล่าวคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนร้องขอพระองค์ว่า “ ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิอาจารย์ และห้วงนมที่อาจารย์ดูดนั้นก็เป้นสุข” 28 แต่พระองค์กล่าวว่า “ไม่ใช่เช่นนั้น แต่คน ทั้งหลายที่ได้ยินพระคำของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระคำนั้นไว้ ก็เป้นสุข”

คนในยุคชั่วแสวงหาหมายสำคัญ

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมมากขึ้น พระองค์ตั้งต้นกล่าวว่า “คนยุคนี้เป้นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมาย สำคัญ และพระเจ้าจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ เท่านั้น 30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป้นหมายสำคัญแก่ชาวNinevehนั้น บุตรมนุษย์จะเป้นหมายสำคัญแก่คนยุค นี้ฉันนั้น 31 พระราชินีฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และคูเถิด ซึ่งใหญ่ กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี่ 32 ชนชาวNinevehจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคน ในยุคนี้ ด้วยว่าชาวNinevehได้กลับใจหันหลังให้กับความผิดบาป เพราะคำประกาศของโยนาห์ และคูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี่

ความสว่างของร่างกาย

33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของพวกเจ้าดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของพวกเจ้าชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในพวกเจ้าเป็นความมืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของพวกเจ้า เต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของตะเกียงที่ส่องมาให้พวกเจ้า”

พระเยซูกล่าวโทษพวกฟาริสีและคัมภีราจารย์

37 เมื่อพระองค์ยังพูดอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอันนอบน้อมพระองค์ให้ไปรับประทานอาหารกับเขา พระองค์จึงเข้าไปและนั่งลง 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์ไม่ได้ล้างก่อนรับประทานอาหาร ก็ประหลาดใจ 39 องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภ และความชั่วร้าย 40 คนโง่เขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยไม้ไผ่หรือ? 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และคูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย”

พวกฟาริสีถวายนิสบเปอร์เซ็นต์ในสิ่งเล็กน้อย

42 “แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายนิสบเปอร์เซ็นต์ของสระแห่น และขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้ทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็สมควรละเว้นด้วย 43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นังอันมีเกียรติในวัดหรือ สุเหร่า และชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีราจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่ว่ามีอะไร”

พวกคัมภีราจารย์ชอบเอาของหนักวางบนบ่าคนอื่น

45 พวกคัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งพูดพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ซึ่งอาจารย์ว่าอย่างนั้น อาจารย์ก็ติเตียนพวกเราด้วย” 46 พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากหนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเราได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้”

พวกคัมภีราจารย์ขัดขวางไม่ให้คนอื่นเข้าสวรรค์

49 “เหตุฉะนั้น พระบัญญัติของพระเจาก็พูดด้วยว่า ‘เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครทูตไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง’ 50 เพื่อคนยุคนี้นี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของ

เศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้อง
รับผิดชอบในโลหิตนั้น ⁵² วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรอาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติ ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่ง
ความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปในนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” ⁵³ เมื่อพระองค์ยัง
ตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกคัมภีรอาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงพูดต่อ
ไปหลายประการ ⁵⁴ คอยหวังจับผิดในคำพูดของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

ลูกา 12

คำเตือนให้ระวังเชื่อของพวกฟาริสี

¹ ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ตั้งต้นพูดกับเหล่า
สาวกของพระองค์ก่อนว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงระวังเชื่อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด ² เพราะ
ว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ ³ เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวก
เจ้าได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังค
บ้าน”

พระเจ้าคือผู้ที่เราควรเกรงกลัว

⁴ “เพื่อน ๆ ของเราเอ๋ย เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มี
อะไรที่จะทำได้อีก ⁵ แต่เราจะเตือนให้พวกเจ้ารู้ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ฆ่าแล้วก็ยังมิฤทธิ์
อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกพวกเจ้าว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ ⁶ นกกระจอกห้าตัวเขาขาย
สองบาทมิใช่หรือ? และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้าไม่ได้ลืมเลย ⁷ ถึงเส้นผมของพวกเจ้าทั้งหลายก็นับไว้
แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย พวกเจ้าทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว”

ผลที่ได้จากการรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์

⁸ “และเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อ
หน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย ⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูต
สวรรค์ของพระเจ้า ¹⁰ ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ พระองค์จะยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าว
หมิ่นประมาทต่อพระวิญญูญาณศักดิ์สิทธิ์ จะยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ ¹¹ เมื่อเขาพาพวกเจ้าเข้าในวัดหรือสุเหร่า
หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่าวิตกกังวลว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร? ¹²
เพราะว่าพระวิญญูญาณศักดิ์สิทธิ์จะสอนพวกเจ้าในเวลาโม่งนั้นเองว่า พวกเจ้าควรจะทำอะไรบ้าง”

คำอุปมาเรื่องคนที่ไว้ในในทรัพย์สินเงินทอง

¹³ และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสิ่งฟิชายของผมให้แบ่งมรดกให้แก่ผม”
¹⁴ แต่พระองค์ตอบเขาว่า “พ่อหนุ่มเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้เจ้า” ¹⁵ แล้ว

พระองค์จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ ไม่ได้ อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น” ¹⁶ และพระองค์จึงพูดคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก ¹⁷ เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บ ผลผลิตของเรา’ ¹⁸ เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าว และสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น’ ¹⁹ แล้วเขาจะว่าแก่จิตใจของเขาว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด’” ²⁰ แต่พระเจ้าบอกแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะออกไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า’ ²¹ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และไม่ได้มีใจจำเพาะพระเจ้านั้นแหละ”

คำสอนเกี่ยวกับการไว้วางใจในพระเจ้า

²² และพระองค์พูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าวิตกกังวลถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่าวิตกกังวลถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ²³ เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม ²⁴ จงพิจารณาดูอีกา มันไม่ได้ หว่าน ไม่ได้เก็บเกี่ยว และไม่ได้มียุ้งฉาง แต่พระเจ้ายังเลี้ยงมันไว้ พวกเจ้าทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว ²⁵ มีใครในพวกท่าน โดยความวิตกกังวล อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ? ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะวิตกกังวลถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า ²⁷ จงพิจารณาดอกไม้ว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร? มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ ด้วยสง่าราศี ก็ไม่ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง ²⁸ แม้ว่าพระเจ้าได้ตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะตกแต่งพวกเจ้ามากยิ่งขึ้น ลักเท่าใด ²⁹ พวกเจ้าทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไร และอย่ามีใจสงสัยเลย ³⁰ เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่าพวก เจ้าต้องการสิ่งเหล่านี้ ³¹ แต่พวกเจ้าทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่ง ทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน

วิธีการสะสมสมบัติให้ยั่งยืนตลอดไป

³² ผูกแคะน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าชอบใจที่จะมอบ อาณาจักรนั้นให้แก่พวกเจ้า ³³ จงขายของที่พวกเจ้ามีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ เก่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ซึ่งโมยไม่ได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดไม่ได้ทำลาย เสีย ³⁴ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน ใจของพวกเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย

คุณลักษณะของคนใช้ที่ดี

³⁵ พวกเจ้าทั้งหลายจงคาดเอวของตนเองไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ ³⁶ พวกเจ้าเองจง เหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิด

ให้นายพันทิได้³⁷ ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลง และนายนั้นจะมารับใช้เขา³⁸ ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข³⁹ ให้เข้าใจอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้⁴⁰ เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์จะมาในโมงที่พวกเจ้าไม่คิดไม่ฝัน”

ผลที่เกิดขึ้นกับคนรับใช้สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อ

⁴¹ ฝ่ายเบโตรบอกระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ได้พูดคำอุปมานั้นแก่พวกผมหรือ? หรือกล่าวแก่คนทั้งปวง”⁴² องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า “ใครเป็นหัวหน้าคนใช้ในบ้านที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา⁴³ เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข⁴⁴ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน⁴⁵ แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโบยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป⁴⁶ นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ⁴⁷ ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และไม่ได้เตรียมตัวไว้ ไม่ได้กระทำตามใจของนาย จะต้องถูกเขียนนาม⁴⁸ แต่ผู้ที่ไม่ได้รู้ แล้วได้กระทำการซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก”

พระเยซูมาเพื่อให้มีการแตกแยก

⁴⁹ “เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว และเราจะอยากได้อะไรเล่า⁵⁰ เราจะต้องทำพิธีฆ่าน้ำอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ⁵¹ พวกเจ้าทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ? เราบอกพวกเจ้าว่า ไม่ใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก⁵² ด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไปหากคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม⁵³ พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี”

ความฉลาดและความโง่ของประชาชน

⁵⁴ และพระองค์พูดกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวกันว่า ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้นจริง⁵⁵ เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า จะร้อนจัด และก็เป็นจริง⁵⁶ เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้”

วิธีการที่จะไม่ต้องถูกฟ้องศาล และถูกจำคุก

57 “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

ลูกา 13

จงกลับใจใหม่มิฉะนั้นจะพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาเลือดของเขาระคนกับเครื่องบูชาให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตอบเข่ว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่น ๆ ทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ? 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้กลับใจหันหลังจากความผิดบาป ก็จะต้องตายเหมือนกัน 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอบที่สีโลอัมได้พังกาบเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้กลับใจหันหลังจากความผิดบาปจะต้องตายเหมือนกัน”

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อไม่มีผล

6 พระองค์พูดคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่า ๆ ทำไม’ 8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขว่า ‘นายขอรับ ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ผมพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียิ่ง ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย’”

พระเยซูรักษาหญิงหลังโก่งให้หายในวันสัปดาห์

10 พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ที่วัดหรือสุเหร่าแห่งหนึ่งในวันสัปดาห์ 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโก่ง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูเห็นนาง จึงเรียกและพูดกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าหายจากโรคของเจ้าแล้ว” 13 พระองค์ปรกมือไปที่ตัวของเธอ และในทันใดนั้นเธอก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า 14 แต่เจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่าก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้รักษาโรคในวันสัปดาห์ จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันทีควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสัปดาห์นั้นอย่าเลย” 15 แต่พระเจ้าผู้เป็นนายตอบเขว่า “คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าทุกคนได้แก้ววักแก๊ลาจากคอกมัน พาไปให้กินน้ำในวันสัปดาห์ไม่ใช่หรือ? 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นลูกสาวของอับราฮัม ซึ่งชาตานได้

ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสี่ล” 17 เมื่อพระองค์พูดคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้กระทำ

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

18 พระองค์จึงกล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้อาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม

20 พระองค์พูดอีกว่า “เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อขนม ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

มีคนเป็นจำนวนมากที่พระเยซูไม่รู้จัก

22 พระองค์ได้เดินทางไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ คนที่หลุดพ้นนั้นมีน้อยหรือ?” พระองค์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 24 “จงพยายามเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘เจ้านายครับ ขอเปิดประตูให้ผมด้วยเถิด’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน?’ 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า ‘ผมได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกผม’ 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน? เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’ 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูชี้แจงว่าคนในกรุงเยรูซาเล็มทำบาปชั่ว

30 “และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย” 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาบอกพระองค์ว่า “เจ้าจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดอยากจะประหารชีวิตของท่านเสีย” 32 พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “จงไปบอกหมาจึงจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผิ้ออก และรักษาโรคในวันนี้ และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้ 34 โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราอยากจะรวบรวมลูกของเจ้า

ไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ³⁵ ดุเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูก
ละทิ้งให้รกร้างสำหรับเจ้า’ และเรบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก จนกว่าเวลานั้น
จะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ’”

ลูกา 14

พระเยซูรักษาชายที่เป็นโรคมานน้ำ

¹ ต่อมา เมื่อพระองค์เข้าไปในบ้านของสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่ง ในพวกฟาริสี ในวันสัปดาห์ เพื่อจะ
รับประทานอาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ ² ดุเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานน้ำอยู่ต่อหน้า
พระองค์ ³ พระเยซูจึงถามพวกคัมภีรจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติ และพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวัน
สัปดาห์จะผิดธรรมบัญญัติหรือไม่?” ⁴ เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์รับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป
⁵ พระองค์จึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รับจุดลากมันออก
ในวันสัปดาห์หรือ?” ⁶ เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำสอนหรับแขกและเจ้าของบ้าน

⁷ ฝ่ายพระองค์เมื่อเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่นั่งอันมีเกียรติ พระองค์จึงพูดคำ
อุปมาให้เขาฟังว่า ⁸ “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปกินเลี้ยงในงานแต่งงาน อย่างนี้ในที่อันมีเกียรติ เกรงว่าเขาได้เชิญ
คนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก ⁹ และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้
นี้เถิด’ แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำ จะได้รับความอดสู ¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปนั่งในที่ต่ำ
ก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมา พูดกับท่านว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่าน
จะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่นั่งรับประทานด้วยกันนั้น ¹¹ เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียด
ลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” ¹² ฝ่ายพระองค์พูดกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำ
การเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อนฝูง หรือพี่น้องหรือญาติ หรือเพื่อนบ้านที่
มั่งมี เกรงว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน ¹³ แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน
คนพิการ คนง่อย คนตาบอด ¹⁴ และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะ
ได้รับตอบแทนเมื่อคนบุญเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

คำอุปมาเรื่องการกินเลี้ยงใหญ่

¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งที่นั่งรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงบอกพระองค์ว่า “ผู้ที่
จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข” ¹⁶ พระองค์พูดกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการ
เลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก ¹⁷ เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้คนรับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลาย
ที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’ ¹⁸ บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากัน

ขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าฯได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนาวันนั้น ข้าฯขอตัวเถอะ’¹⁹ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าฯได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัววันนั้น ข้าฯขอตัวเถอะ’²⁰ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าฯเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าฯไปไม่ได้’²¹ คนรับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าก็โกรธ จึงสั่งคนรับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่ และตรอกชอกชอยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’²² แล้วคนรับใช้จึงบอกว่า ‘นายครับ ผมได้กระทำตามนายสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’²³ เจ้านายจึงสั่งคนรับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งรีบเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม’²⁴ เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย”

ความเสียสละในการเป็นศิษย์

²⁵ คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จหลังมาพูดกับเขาว่า ²⁶ “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซ้งบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้กระทั่งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”²⁷ ผู้ใดไม่ได้แบกกางเขนของตนตามเรา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁸ ด้วยว่าในพวกท่านมิผู้ใดเมื่ออยากจะทำสิ่งใด จะไม่นั่งลงคิดราคาเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ ²⁹ เกรงว่าเมื่อลงมือแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา ³⁰ ว่า ‘คนนี้ตั้งต้นก่อนแต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’ ³¹ หรือมีแม่ทัพเมืองใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับเมืองอื่น จะไม่ได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีกำลังทหารหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่? ³² ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน ³³ ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่ได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

เกลือที่หมดรสเค็ม

³⁴ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ³⁵ จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

ลูกา 15

คำอุปมาเรื่องแกะหาย

¹ ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษี และพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ ² ฝ่ายพวกฟาริสี และพวกคัมภีรจารย์บ่นว่า “คนนีต้อนรับคนบาป และอยู่กินด้วยกันกับเขา” ³ พระองค์จึงพูดคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า ⁴ “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ปล่อยแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ? ⁵ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ ⁶ เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน

พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าเถิด เพราะข้าได้พบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว’ ⁷ เรียบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจหันหลังจากความผิดบาป มากกว่า เพราะคนบุญเก่าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ”

คำอุปมาเรื่องเงินเหรียญที่หาย

⁸ “หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดเรือนค้นหา ให้ละเอียดยจนกว่าจะพบหรือ? ⁹ เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่าเพื่อนฝูง และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าเถิด เพราะข้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ ¹⁰ เช่นนั้นแหละ เรียบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความชื่นชมยินดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจหันหลังจากความผิดบาป”

คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยที่หายไป

¹¹ พระเยซูกล่าวว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ¹² ลูกคนเล็กพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ขอทรัพย์สินเงินทองที่เป็นส่วนของผมเถิด’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้แก่ลูกทั้งสอง ¹³ ต่อมาไม่กี่วัน ลูกคนเล็กนั้นก็รวบรวมทรัพย์เงินทองทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์สินเงินทองของตนที่นั่นด้วยการเที่ยวเตร่ เป็นนักเลง ¹⁴ เมื่อใช้ทรัพย์สินเงินทองหมดแล้ว ก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน ¹⁵ เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา ¹⁶ เขาอยากจะได้กินอิมท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน ¹⁷ เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิมและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร ¹⁸ เราจะลุกขึ้นไปหาพ่อของเรา และพูดกับท่านว่า “พ่อครับ ผมได้ทำผิดต่อสวรรค์ และผิดต่อพ่อด้วย ¹⁹ ผมไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอพ่อให้ผมเป็นเหมือนลูกจ้างของพ่อคนหนึ่งเถิด” ²⁰ แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาพ่อของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล พ่อแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา ²¹ ฝ่ายลูกนั้นจึงพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ผมได้ทำผิดต่อสวรรค์ และต่อสายตาของพ่อด้วย ผมไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ²² แต่พ่อสั่งคนรับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้ลูกเข้า และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา ²³ จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด ²⁴ เพราะว่าลูกของข้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับมามีชีวิต หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี”

คำอุปมาเรื่องลูกชายคนโตที่ไม่ให้อภัย

²⁵ “ฝ่ายลูกชายคนโตนั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรี และการเต้นรำ ²⁶ เขาจึงเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน ²⁷ คนรับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และนายท่านได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’ ²⁸ ฝ่ายพี่ชายก็โกรธ

ไม่ยอมเข้าไป พ่อจึงออกมาชักชวนเขา ²⁹ แต่เขายกมือว่า ‘พ่อครับ ผมได้รับใช้พ่อมากี่ปีมาแล้ว และไม่
ได้ละเมิดคำสั่งของพ่อสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งพ่อก็ยังไม่เคยให้ผม เพื่อจะเลี้ยงกันเป็น
ที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของผม ³⁰ แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของพ่อ ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของพ่อโดยคบหญิง
โสเภณีมาแล้ว พ่อยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา’ ³¹ พ่อจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อเสมอ
และสิ่งของทั้งหมดของเราก็คือของเจ้า ³² แต่สมควรที่เราจะรื่นเริง และยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตาย
แล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก เจ้าควรจะยินดีมิใช่หรือ?’”

ลูกา 16

คำอุปมาเรื่องคนใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

¹ พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า “ยังมีเศรษฐีที่มีหัวหน้าคนใช้ในบ้านคนหนึ่ง และมี
คนมาฟ้องเศรษฐีว่า หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย ² เศรษฐีจึงเรียกหัวหน้าคนใช้
ในบ้านคนนั้นมาพูดกับเขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่หัวหน้าคนใช้
ในบ้านของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นหัวหน้าคนใช้ในบ้านต่อไปไม่ได้’ ³ หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นคิดใน
ใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่หัวหน้าคนใช้ในบ้านต จะขุดดินก็ไม่มีกำลัง
จะขอกทานก็อายเขา ⁴ เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่หัวหน้าคนใช้ในบ้านแล้ว
เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’ ⁵ หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถาม
คนแรกว่า ‘เจ้าเป็นหนี้ของเรากี่มากน้อย’ ⁶ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง’ หัวหน้าคนใช้ในบ้านจึง
บอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของเจ้านั่งลงเร็ว ๆ แล้วแก้เป็นห้าสิบบัง’ ⁷ แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘เจ้าเป็นหนี้
กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสารร้อยกระสอบ’ หัวหน้าคนใช้ในบ้านจึงบอกเขาว่า ‘จงเอาบัญชีของ
เจ้ามาแก้เป็นแปดสิบบัง’ ⁸ แล้วเศรษฐีก็ชมหัวหน้าคนใช้ในบ้านที่ไม่สัตย์ซื่อนั้น เพราะเขาได้ทำด้วยความ
ฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก
⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีเพื่อนฝูงด้วยทรัพย์สมบัติฝ่ายโลก เพื่อเมื่อท่านพลาดไป
เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์ ¹⁰ คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์
ซื่อในของมากด้วย และคนที่ไม่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุด จะไม่สัตย์ซื่อในของมากเช่นกัน ¹¹ เหตุฉะนั้น
ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติฝ่ายโลก ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า ¹² และ
ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า ¹³ ไม่มีคน
รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่า จะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือ
นายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่
ได้”

ความสำคัญธรรมบัญญัติ

¹⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักกลุ่มหลงในเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ ¹⁵ แต่พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทิดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าล่องรู้จิตใจของพวกเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สะอิดสะเอียนในสายตาของพระเจ้า ¹⁶ มีธรรมบัญญัติและศาสนคยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น ¹⁷ ฟาและดินจะล่องไปก็ง่ายกว่าที่ธรรมบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

¹⁸ ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรฐฐีและลาซารัสคนขอทาน

¹⁹ ยังมีเศรฐฐีคนหนึ่งนั่งห่มผ้าสีม่วง และผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวัน ๆ ²⁰ และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรฐฐี ²¹ และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา ²² อยู่มาคนขอทานนั้นตาย และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ ²³ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน ²⁴ เศรฐฐีจึงร้องว่า ‘ท่านอับราฮัมขอรับ ขอเอ็นดูผมด้วยเถิด ขอใช้ให้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็น ด้วยว่าผมตรากตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’ ²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับการปลอบประโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน ²⁶ นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้’ ²⁷ เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘ท่านอับราฮัมขอรับ ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านพ่อของผม ²⁸ เพราะว่าผมมีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้’ ²⁹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสส และพวกศาสนคยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ³⁰ เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘ไม่ได้ ท่านอับราฮัมขอรับ แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจหันจากความผิดบาป’ ³¹ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสส และพวกศาสนคยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อหรือ’”

ลูกา 17

หลักของการยกโทษ

¹ พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกอีกว่า “จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น” ² ถ้าเอาหินโม้แบ่งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด ³ จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อพวกเจ้า จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา ⁴ แม้เขาจะทำการละเมิดต่อพวกเจ้า วันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาพวกเจ้าทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”

พลังอำนาจของความเชื่อ

⁵ ฝ่ายอัครทูตบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอให้อาจารย์โปรดให้ความเชื่อของพวกผมมากยิ่งขึ้นด้วยครับ” ⁶ พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดว่า “ถ้าพวกเจ้า มีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง พวกเจ้าก็จะสั่งต้นไม้โตนี้ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะเชื่อฟังพวกเจ้า”

หน้าที่ของคนรับใช้

⁷ “ในพวกพวกเจ้ามีคนใดที่มีคนรับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้คนรับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนา จะบอกเขาทีเดียวว่า ‘เชิญนั่งลงรับประทานอาหารเถิด’ ⁸ หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้เรารับประทานอาหารและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด’ ⁹ นายจะชอบใจคนรับใช้นั้นเพราะคนรับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ? เราคิดว่าไม่” ¹⁰ ฉะนั้นใดก็ดี เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้สั่งท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนรับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้ทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรทำเท่านั้น”

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

¹¹ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเดินเลียบไประหว่างมณฑลสะมาเรีย และกาลิลี ¹² เมื่อพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล ¹³ และส่งเสียงร้องว่า “อาจารย์ครับ ได้โปรดเมตตาพวกผมด้วย” ¹⁴ เมื่อพระองค์เห็นแล้วจึงพูดกับเขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด ¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่ง ในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง ¹⁶ และกราบลงแทบเท้าของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย ¹⁷ ฝ่ายพระเยซูพูดว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ? แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน? ¹⁸ ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้” ¹⁹ แล้วพระองค์พูดกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

สภาพการมาของอาณาจักรของพระเจ้า

20 เมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่ พระองค์ตอบเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้”²¹ และเขาจะไม่พูดว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น เพราะดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

22 พระองค์พูดกับเหล่าสาวกว่า “วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าทั้งหลายอยากให้เห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น”²³ เขาจะพูดกับพวกเจ้าทั้งหลายว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น อย่าออกไปอย่าตามเขา”²⁴ ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์”²⁵ ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์”²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร? ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย”²⁷ เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น”²⁸ ในสมัยของโลทที่เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง”²⁹ แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดมไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น”³⁰ ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น”³¹ ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน”³² จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด”³³ ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”³⁴ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะรับคนหนึ่ง จะละคนหนึ่ง”³⁵ ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะรับคนหนึ่ง จะละคนหนึ่ง”³⁶ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะรับคนหนึ่ง จะละคนหนึ่ง”³⁷ เขาจึงถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหนครับอาจารย์” พระองค์ตอบเขาว่า “ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงอิแร้งจะตอมกันอยู่ที่นั่น”

ลูกา 18

คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายและผู้พิพากษา

1 พระองค์ได้พูดคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ”² พระองค์กล่าวว่า “ในเมืองๆ หนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่ง ที่ไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้เห็นแก่มนุษย์”³ ในเมืองนั้นนั้นมียกม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า ‘ขอแก้แค้นศัตรูของข้าให้ข้าเถิด’⁴ ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนชั่วนาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้เห็นแก่มนุษย์’⁵ แต่เพราะเม้ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขาเพื่อไม่ให้นางมารบกวนบ่อยๆ ทำให้เรารำคาญใจ”⁶ และพระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า “จงฟังคำที่

ผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมนี้ได้พูด ⁷ พระเจ้าจะไม่แก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ? พระองค์จะอดใจไว้ช้านานหรือ? ⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ?”

คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

⁹ สำหรับบางคนที่ไม่พอใจในตัวเองว่าเป็นคนบุญ และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ได้กล่าวเป็นคำอุปมานี้ว่า ¹⁰ “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี ¹¹ คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า ‘สาธุพระเจ้า ข้าฯ ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าฯ ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนชั่วช้า และ คนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ¹² ในสัปดาห์หนึ่งข้าฯ ถือศีลอดสองหน และของสารพัดซึ่งข้าฯ หาได้ ข้าฯ ได้เอาสิบเปอร์เซ็นต์มาถวาย’ ¹³ ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนคู้ฟ้า แต่ตอกของตนว่า ‘สาธุพระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าฯ ผู้เป็นคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และวิชชาด้วยเถิด’ ¹⁴ เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับเป็นคนบุญยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูช่วยพระเด็กเล็ก ๆ

¹⁵ แล้วเขาอุ้มเด็กทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ถูกต้องเด็กทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา ¹⁶ แต่พระเยซูเรียกเขามา แล้วพูดว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนที่เช่นเด็กเหล่านั้น ¹⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้”

ปัญหาของคนมั่งมี

¹⁸ มีสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานเป็นมรดก” ¹⁹ พระเยซูถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ²⁰ ท่านรู้จักบัญญัติหรือศีลแล้ว ซึ่งกล่าว ว่า ‘อย่าลวงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’” ²¹ สมาชิกสภาศาสนาคนนั้นจึงกล่าวว่า “ข้อเหล่านี้ผมได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ มา” ²² เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากคนจน ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” ²³ แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนร่ำรวยมาก ²⁴ เมื่อพระเยซูเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงกล่าวว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนา ²⁵ เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มที่ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁶ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะหลุดพ้นได้” ²⁷ แต่พระองค์กล่าวว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้

พระเจ้าทำได้”²⁸ เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกผมได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามอาจารย์มา”²⁹ พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า³⁰ ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน”

พระเยซูทำนายเรื่องการตายของพระองค์

³¹ พระองค์พาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์ แล้วพูดกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ³² ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยทรมาน กระทำหยามคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน³³ เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”³⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกไม่ได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์กล่าวนั้น

พระเยซูรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค

³⁵ ต่อมาเมื่อพระองค์เดินทางมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง³⁶ เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน³⁷ คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า เยชูชาวนาซาเรธเดินผ่านไป³⁸ คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยชู โอรสของดาวิดขอรับ ขอโปรดเมตตาผมด้วยเถิด”³⁹ คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้นิ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า “โอรสของดาวิดขอรับ ขอได้เมตตาผมด้วยเถิด”⁴⁰ พระเยซูยืนอยู่สั่งให้พาคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ถามเขา⁴¹ ว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรให้เจ้า” เขาบอกว่า “อาจารย์ขอรับ ขอได้โปรดให้ผมมองเห็นได้”⁴² พระเยซูพูดกับเขาว่า “จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายเป็นปกติ”⁴³ ในทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้ และติดตามพระองค์ไป พลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

ลูกา 19

พระเยซูกับตักเคียส

¹ ฝ่ายพระเยซูจึงเดินทางเข้าไปในเมืองเยรีโค และกำลังจะผ่านไป² ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อตักเคียส ผู้ซึ่งเป็นคนเก็บภาษี และเป็นคนร่ำรวย³ ตักเคียสพยายามจะดูให้เห็นว่าพระเยซูเป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็น เพราะคนแน่น และเขาเป็นคนตัวเตี้ย⁴ เขจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเดินไปทางนั้น⁵ เมื่อพระเยซูมาถึงที่นั่น พระองค์แหงหน้าดูตักเคียสแล้วพูดกับเขาว่า “ตักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะพักอยู่ในบ้านของเจ้าวันนี้”⁶ แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี⁷ เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า “ท่านอาจารย์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป”⁸ ฝ่ายตักเคียสยืนบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “อาจารย์ครับ ทรัพย์สินของของ ผมยอมให้คนยากคนจนครึ่งหนึ่ง

และถ้าผมได้ออโกงของของผูใด ผมยอมคืนให้เขาสี่เท่า”⁹ พระเยซูพูดกับเขาว่า “วันนี้ความหลุดพ้นมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย”¹⁰ เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้หลุดพ้น”

คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา

¹¹ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้พูดเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เดินทางมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน¹² เหตุฉะนั้นพระองค์จึงกล่าวว่า “มีเจ้าชายองค์หนึ่งจะเดินทางไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักร แล้วจะกลับมา”¹³ ท่านจึงเรียกคนรับใช้สิบคนมา มอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา’¹⁴ แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คนะทูตตามไปทูลท่านว่า ‘เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา’¹⁵ ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกคนรับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย¹⁶ ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า ‘นายครับ เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’¹⁷ ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’

¹⁸ คนที่สองมาบอกว่า ‘นายครับ เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’¹⁹ ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’²⁰ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘นายครับ ดูก่อน นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้’²¹ เพราะข้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านไม่ได้หว่าน’²² ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าคนรับใช้ชาดิชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเราไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวที่เราไม่ได้หว่าน’²³ ก็เหตุไฉนเจ้าไม่ได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย’

²⁴ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มิสิบมินา’²⁵ (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ‘นายครับ เขามีสิบมินาแล้ว’) ²⁶ ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา’²⁷ ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา”

พระเยซูชี้ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

²⁸ เมื่อพระองค์กล่าวคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ก็นำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม²⁹ ต่อมาเมื่อพระองค์เดินทางมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป³⁰ สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด”³¹ ถ้ามีผูใดถามเจ้าว่า เจ้าแก้มันทำไม จงบอกเขาว่า เพราะพระเจ้าผู้เป็นนายอยากได้ลูกลาตัวนี้”³² สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนกับที่พระองค์

บอกแก่เขาแล้ว ³³ เมื่อเขากำลังแก้ลูกกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “เจ้าแก้ลูกกลาทำไม?” ³⁴ ฝ่ายเขาตอบว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายอยากได้ลูกกลาตัวนี้” ³⁵ แล้วเขาก็จูงลูกกลามาถึงพระเยซู และเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น ³⁶ เมื่อพระองค์เดินทางไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง ³⁷ เมื่อพระองค์มาถึงที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์ เพราะบรรดากิจกรรมซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง ³⁸ ว่า “ขอให้พระราชาผู้ที่มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ จงมีสันติภาพและสันติสุขในสวรรค์ และสง่าราศีในที่สูงสุด” ³⁹ ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ จงห้ามเหล่าสาวกของอาจารย์หน่อย” ⁴⁰ พระองค์ตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที”

พระเยซูทำนายนเรื่องกรุงเยรูซาเล็ม

⁴¹ ครั้นพระองค์เดินทางเข้ามาใกล้มองเห็นกรุงแล้ว ก็ร้องไห้ส่งสารกรุงนั้น ⁴² กล่าวว่า “ถ้าเจ้าคือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี่ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติภาพและสันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว ⁴³ ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน ⁴⁴ แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

พระเยซูชำระบริเวณพระวิหาร

⁴⁵ ฝ่ายพระองค์ได้เข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น ⁴⁶ บอกเขาทั้งหลายว่า “มีพระคำเขียนไว้ว่า ‘วิหารของเราเป็นวิหารสำหรับอธิษฐานสวดอ้อนวอน’ แต่พวกเจ้าทั้งหลายมักจะทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” ⁴⁷ พระองค์สั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีรจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย ⁴⁸ แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

ลูกา 20

มีคนทำหายสิทธิอำนาจของพระเยซู

¹ ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศบารมีของพระเจ้า พวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีรจารย์ และพวกผู้อาวูโสมาพบพระองค์ ² และพูดกับพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด เจ้าทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่เจ้า” ³ พระองค์ตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด ⁴ คือพิธีมุดน้ำของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” ⁵ เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาจะถามว่า ‘เหตุไฉนเจ้าจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ ⁶ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

7 เขาก็ตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน? 8 พระเยซูจึงกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นสอนเป็นคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น และให้ชาวสวนเช่า แล้วก็เดินทางไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้คนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีคนรับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า 11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนรับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการน่าอัศจรรย์ต่าง ๆ แก่คนรับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า 12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป 13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บงกชชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นลูกชายคนนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’ 14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นลูกชายคนนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่ามันเสีย เพื่อมรดกจะตกแก่เรา’ 15 แล้วเขาก็ผลักลูกชายคนนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น 16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย” 17 ฝ่ายพระเยซูจึงมองดูเขาและพูดว่า “เหตุฉะนั้นพระคำของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความว่าอย่างไรกัน ซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’ 18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะมีคนชดเชยผู้นั้นจนเหลือเป็นผุยผง”

การเสียดสีให้แก่ซีซาร์

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกคัมภีรจารย์รู้ถือว่า พระองค์ได้กล่าวคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน 20 เขาก็ตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนดีไปสอดแนม หวังจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง 21 คนเหล่านั้นจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้แล้วว่าที่ อาจารย์พูดและสั่งสอน ล้วนแต่เป็นความจริง และไม่ได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ 22 การที่จะเสียดสีให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่” 23 ฝ่ายพระองค์ยังรู้บายของเขาก็จงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม? 24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เขาตอบว่า “ของซีซาร์” 25 แล้วพระองค์พูดกับเขาว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” 26 คนเหล่านั้นจับผิดในคำพูดของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในคำตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ปัญหาเรื่องการคืนชีพ

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงถามพระองค์ 28 ว่า “อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร 31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย 32 ที่สุดท้ายหญิงนั้นก็ตายด้วย 33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว” 34 พระเยซูตอบเขาว่า “คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน 35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลุล่วงโลกหน้า และลุล่วงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน 36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย 37 แต่คนที่ตายจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ 38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่” 39 คัมภีร์อาจารย์บางคนจึงพูดกับว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์พูดดีแล้ว” 40 หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะถามพระองค์ต่อไปอีก

ปัญหาเรื่องโอรสของกษัตริย์ดาวิด

41 พระองค์จึงถามเขาว่า “ที่คนทั้งหลายว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นโอรสของดาวิดนั้นเป็นไปได้ อย่างไร? 42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวกับพระเจ้าผู้เป็นนายของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ 44 กษัตริย์ดาวิดยังได้เรียกท่านว่าเป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย ท่านจะเป็นโอรสของดาวิดได้อย่างไร?”

พระเยซูกล่าวถึงพวกคัมภีร์อาจารย์

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า 46 “จงระวังพวกคัมภีร์อาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในวัดหรือสุเหร่า และที่อันมีเกียรติในงานกินเลี้ยง 47 เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และอธืฐานโอ้อวดเสียยียาว เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น”

ลูกา 21

เงินถวายเป็นของหญิงม่าย

¹ พระองค์เงยหน้าขึ้น มองเห็นคนร่ำรวยทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เงินถวาย ² พระองค์เห็นหญิงม่ายคนหนึ่ง เป็นคนยากจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย ³ พระองค์กล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้ใส่เงินไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ ⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

พระเยซูท่านายถึงพระวิหารจะถูกทำลาย

⁵ เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางาม และเครื่องถวาย พระองค์จึงกล่าวว่า ⁶ “สิ่งเหล่านี้ที่พวกเจ้าทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้”

หมายสำคัญและการข่มเหง

⁷ เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จะเกิดขึ้น” ⁸ พระองค์จึงกล่าวว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ พวกเจ้าทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย ⁹ เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงคราม และการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

¹⁰ แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ อาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ¹¹ ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่าง ๆ และจะเกิดกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ ๆ จากฟ้าสวรรค์ ¹² แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้น เขาจะจับพวกเจ้าไว้ และจะข่มเหงพวกเจ้าและมอบพวกเจ้าไว้ในวัดหรือสุเหร่าและในคุก และพาพวกเจ้าไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา ¹³ การนั้นจะเกิดแก่พวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นพยาน ¹⁴ เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร? ¹⁵ ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่พวกเจ้า ซึ่งศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ ¹⁶ แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้อง และเพื่อนฝูงจะทรยศพวกเจ้า และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกพวกเจ้าเสีย ¹⁷ คนทั้งปวงจะเกลียดชังพวกเจ้าเพราะเหตุนามของเรา ¹⁸ แต่ผมของพวกเจ้าสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ ¹⁹ พวกเจ้าจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของพวกเจ้า”

พระเยซูทำนายนายถึงเรื่องกรุงเยรูซาเล็ม

20 “เมื่อพวกเจ้าเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และพระพิโรธจะมีแก่พลเมืองนี้ 24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน”

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

25 “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็也将มีความทุกข์ร้อนตามชาติต่าง ๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนไป เพราะความกลัว และเพราะสัจธรรมถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดในโลก ด้วยว่า ‘บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธิ์านุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

29 พระองค์ได้กล่าวคำอุปมากับเขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด 30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33 ไฟและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย”

พระเยซูเตือนให้ระมัดระวัง

34 “แต่จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของพวกเจ้าจะมุ่งไปสู่การกินและดื่มจนเมามาย และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงพวกเจ้าโดยไม่ทันรู้ตัว 35 เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจบ่วงร้ายถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ่อนน้อมอยู่ทุกเวลา เพื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” 37 กลางวันพระองค์สั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็ออกไปพักอยู่ที่ภูเขาริมมะกอกเทศ 38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์”

ลูกา 22

การปองร้ายพระเยซู

¹ เทศกาลฉลองเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อ ที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว ² พวกมหาปุโรหิต กับพวกคัมภีรจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน

³ ฝ่ายซาตานเข้าคล้อยใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกมหาปุโรหิต และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด ⁵ คนเหล่านั้นตั้งใจและตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ⁶ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

พระเยซูกินปัสกากับสาวกของพระองค์

⁷ พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ พระองค์จึงใช้เปโตรและยอห์นไป สั่งว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน” ⁹ เขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์อยากจะให้เราจัดเตรียมที่ไหน?” ¹⁰ พระองค์ตอบเขาว่า “ดูเถิด เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกเจ้า เขาจะเข้าไปเรือนไหน? จงตามเขาไปในเรือนนั้น ¹¹ จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน?’” ¹² เจ้าของเรือนจะชี้ให้พวกเจ้าเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” ¹³ เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้บอกเขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

¹⁴ เมื่อถึงเวลาพระองค์ก็นั่งลงกินปัสกาพร้อมกับอัครทูตสิบสองคน

การตั้งพิธีมหาสนิท

¹⁵ พระองค์พูดกับเขาว่า “เรามีความต้องการอย่างยิ่งที่จะกินปัสกาครั้งนี้กับพวกเจ้า ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน ¹⁶ ด้วยเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า เราจะไม้กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า” ¹⁷ พระองค์หยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วกล่าวว่า “จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม ¹⁸ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มเหล่าน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา” ¹⁹ พระองค์หยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายกล่าวว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับพวกเจ้าทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ²⁰ เมื่อรับประทานแล้ว จึงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันกล่าวว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยเลือดของเราซึ่งเทออกเพื่อพวกเจ้าทั้งหลาย ²¹ แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็ออยู่กับเราบนโต๊ะ” ²² เพราะบุตรมนุษย์จะเป็นไปเหมือนได้ไต่ตรองไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้คนที่ทรยศท่านไว้” ²³ เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

การโต้เถียงกันเรื่องการเป็นใหญ่

²⁴ มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด ²⁵ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้านุญนายคุณ ²⁶ แต่พวกเจ้าจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกเจ้าที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ ²⁷ ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่นั่งรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่นั่งรับประทานมิใช่หรือ? แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

²⁸ ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรถูกทดลอง ²⁹ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้จัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร? เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน ³⁰ คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษา พวกอิสราเอลสิบสองตระกูล”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

³¹ และพระเจ้าผู้เป็นนายพูดว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอเจ้าไว้เพื่อจะผัดรอนเจ้าเหมือนผัดข้าวสาลี ³² แต่เราได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อตัวเจ้า เพื่อความเชื่อของเจ้าจะไม่ได้ขาด และเมื่อเจ้าได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของเจ้า” ³³ ฝ่ายเขาจึงพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ผมพร้อมแล้วที่จะไปกับอาจารย์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” ³⁴ พระองค์กล่าวว่า “เปโตร เราบอกเจ้าว่าวันนี้นัก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

ถุงเงิน ย่าม และดาบ

³⁴ พระองค์จึงถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้พวกเจ้าทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น พวกเจ้าขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ?” เขาทั้งหลายตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลยครับ” ³⁶ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ ³⁷ ด้วยเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า พระคำซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ” ³⁸ เขาตอบว่า “อาจารย์ครับ ดูเถิด มีดาบสองเล่ม” พระองค์กล่าวกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”

พระเยซูอธิษฐานในสวนเกทเสมนี

³⁹ ฝ่ายพระองค์ได้ออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย ⁴⁰ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อไม่ให้เข้าในการทดลอง” ⁴¹ แล้วพระองค์เดินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและคุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอน ⁴² ว่า “พ่อครับ ถ้าพ่อพอใจ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากผมด้วยเถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจของผม แต่ให้เป็นไปตามใจของพ่อเถิด” ⁴³ หูดสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ ช่วยชูกำลัง

พระองค์⁴⁴ เมื่อพระองค์เป็นทุกข์มากนักพระองค์ยังปลงใจอธิษฐาน เหนือของพระองค์เป็นเหมือนเลือดไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่⁴⁵ เมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์ก็เดินมาหาเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก⁴⁶ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดสอบ”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู

⁴⁷ พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ดุเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกลีบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์⁴⁸ แต่พระเยซูถามเขาว่า “ยูดาส เจ้าจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ?”⁴⁹ เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ?”⁵⁰ และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันคนรับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด⁵¹ แต่พระเยซูพูดว่า “พอเสียทีเถอะ” แล้วพระองค์จึงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขาหาย⁵² ฝ่ายพระเยซูกล่าวแก่พวกมหาปุโรหิต พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุโสที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา”⁵³ เมื่อเราอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายในพระวิหารทุก ๆ วัน พวกเจ้าก็ไม่ได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของพวกเจ้า และเป็นอำนาจแห่งความมืด”

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

⁵⁴ เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่าง ๆ⁵⁵ เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้าน และนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา⁵⁶ มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟจึงเพ่งดูแล้วว่า “อ้าว คนนี้ได้อยู่กับคนนั้นด้วยนี่”⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้นเลย เขาเป็นใคร?”⁵⁸ สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย” เปโตรจึงว่า “ไม่ใช่ ข้าไม่ได้เป็น”⁵⁹ อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรกว่า “แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี”⁶⁰ แต่เปโตรพูดว่า “ที่ท่านว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำในทันใดนั้นไก่ก็ขัน⁶¹ พระเจ้าผู้เป็นนายเหลิยดูเปโตร แล้วเปโตรก็จะระลึกถึงคำของพระเจ้าผู้เป็นนายซึ่งพระองค์ได้บอกแก่เขาไว้แล้วว่า “ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง”⁶² แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

เขาเยาะเย้ยและโบยตีพระเยซู

⁶³ ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์⁶⁴ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดตาของพระองค์แล้ว เขาจึงตบหน้าของพระองค์ถามว่า “จงพยากรณ์ดูซิว่า ใครตบเจ้า”⁶⁵ และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสมาชิกสภา

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้อาวุโสของพลเมืองกับพวกมหาปุโรหิต และพวกคัมภีรจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า ⁶⁷ “ถ้าเจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ตอบเขาว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ ⁶⁸ และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป ⁶⁹ แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ” ⁷⁰ คนทั้งปวงจึงถามว่า “เจ้าเป็นโอรสของพระเจ้าหรือ?” พระองค์พูดกับเขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น” ⁷¹ เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

ลูกา 23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

¹ เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต ² และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้เสียภาษีแก่ซีซาร์ และกล่าวว่าตัวเองเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์กษัตริย์องค์หนึ่ง” ³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระองค์ตอบปีลาตว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่” ⁴ ปีลาตจึงว่าแก่พวกมหาปุโรหิตกับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด” ⁵ เขาทั้งหลายยังคงว่าแย้งแรงว่า “คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

⁶ เมื่อปีลาตได้ยินถึงมณฑลกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ? ⁷ เมื่อรู้แล้วว่าพระเยซูเป็นคนอยู่ในท้องที่ของกษัตริย์เฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น ⁸ เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ⁹ ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาได้ตอบประการใดไม่ ¹⁰ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกคัมภีรจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แย้งแรงมาก ¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อผ้ามาเยี่ยงสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก ¹² ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงแก่ความตาย

¹³ ปีลาตจึงสั่งพวกมหาปุโรหิต พวกสมาชิกสภาศาสนาและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน ¹⁴ จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา” ¹⁵ และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษ

ถึงตาย ¹⁶ เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” ¹⁷ (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)

¹⁸ แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “ก่อกวนคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด” ¹⁹ (บาร์บัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม) ²⁰ ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจอยากจะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก ²¹ แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า “ตรึงมันเสีย ตรึงมันเสียที่กางเขน” ²² ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด? เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเขา” ²³ ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังกว่าเสียงของพวกมหาปุโรหิตนั้นก็มีชัย ²⁴ ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายต้องการ ²⁵ ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา

การตรึงพระเยซูที่กางเขน

²⁶ เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป ²⁷ มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ร้องไห้และคร่ำครวญ เพราะพระองค์ ²⁸ พระเยซูจึงหันหน้ามาทางเขากล่าวว่า “ลูกสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด” ²⁹ ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และห้วงนมที่ไม่ได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข’ ³⁰ คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘จงลืมหัดเราเถิด’ และแก่นินเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’ ³¹ เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สุด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า”

³² มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารพร้อมกับพระองค์ ³³ เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ³⁴ ฝ่ายพระเยซูจึงอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “พ่อครับ ขอได้โปรดอภัยโทษให้แก่พวกเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร?” เขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน ³⁵ คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกเขาสามารถวิเศษมากก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “มันช่วยคนอื่นให้หลุดพ้นได้ ถ้ามันเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ของพระเจ้าที่ถูกเลือกไว้ ให้มันช่วยตัวเองเถิด” ³⁶ พวกเขาหารู้ไม่ว่าเยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ ³⁷ แล้วว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” ³⁸ และมีคำเขียนไว้เหนือศีรษะของพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

³⁹ ฝ่ายคนหนึ่งของผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” ⁴⁰ แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ? เพราะเจ้าเป็นคนมีโทษเหมือนกัน” ⁴¹ และเราก็อธิษฐานกับพระเยซูว่า เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ

แต่คนผู้นี้ไม่ได้กระทำความผิดอะไรเลย”⁴² แล้วคนนั้นจึงบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ขอได้โปรดระลึกถึงผมด้วย เมื่ออาจารย์ได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”⁴³ ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่าวันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในสวนสวรรค์ของพระเจ้า”

การตายของพระเยซูคริสต์เจ้า

⁴⁴ เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็เกิดความมืดไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง⁴⁵ ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง⁴⁶ พระเยซูร้องเสียงดังพูดว่า “พ่อครับ ผมขอฝากจิตวิญญาณของผมไว้ในมือของพ่อด้วย” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็ขาดใจตาย⁴⁷ ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้มีบุญของพระเจ้า”⁴⁸ คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีกอกของตัวเองกลับไป⁴⁹ คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

การฝังศพของพระเยซู

⁵⁰ และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภาศาสนา เป็นคนดีและเป็นคนเที่ยงธรรม⁵¹ ท่านไม่ได้เห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้อรรคยอาณัติของพระเจ้า⁵² ชายคนนี้จะเข้าไปหาปีลาตขอศพพระเยซู⁵³ เมื่อเชษฐภคพลจากทางเขนแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชษฐภคไปฝังไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังไม่ได้วางศพผู้ใดเลย⁵⁴ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสัปดาห์ก็เกือบจะมาถึงแล้ว⁵⁵ ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไป และได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย⁵⁶ แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสัปดาห์นั้นเขาก็หยุดการงานไว้ตามพระบัญญัติ

ลูกา 24

พวกผู้หญิงนำเครื่องหอมไปที่อุโมงค์

¹ แต่เช้ามืดในวันอาทิตย์ ผู้หญิงเหล่านั้นก็นำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นๆ ก็มาพร้อมกับเขา² เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว³ และเมื่อเข้าไปก็ไม่ได้เห็นศพของพระเยซู⁴ ต่อมา เมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวว่าพระเยซูเป็นขึ้นแล้ว

⁵ ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัว และซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกเจ้าแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า? ⁶ พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว จงระลึกถึงคำที่

พระองค์ได้กล่าวกับพวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี⁷ ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่”⁸ เขาจึงระลึกถึงคำพูดของพระองค์ได้⁹ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย¹⁰ ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูต คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยาขอบ และหญิงอื่น ๆ ที่อยู่ด้วยเขา¹¹ ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล¹² แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มองดูก็เห็นแต่ผ้าปูวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

สาวกสองคนเดินทางไปเอมมาอูส

¹³ ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร¹⁴ เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น¹⁵ และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เข้ามาใกล้ และเดินทางไปกับเขา¹⁶ แต่เขาเฝ้าฟางไป และจำพระองค์ไม่ได้¹⁷ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เมื่อเดินมานี้ พวกเจ้าคุยกันถึงเรื่องอะไร”¹⁸ คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นคนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? จึงไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้”¹⁹ พระองค์ถามเขาว่า “เหตุการณ์อะไร?” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงาน และในถ้อยคำจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย²⁰ และพวกมหาปุโรหิตกับสมาชิกสภาศาสนาทั้งหลายของเรา ได้มอบท่านไว้ให้ประหารถึงตาย และตรึงท่านที่กางเขน²¹ แต่เราทั้งหลายหวังใจว่าจะเป็นท่านผู้หนึ่งที่ไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น²² และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด²³ แต่เมื่อไม่พบศพของท่าน จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว²⁴ บางคนที่อยู่กับเราก็ตกใจไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นท่านไม่”

พระเยซูอธิบายถึงเรื่องที่พระองค์เป็นขึ้นจากตาย

²⁵ พระองค์พูดกับสองคนนั้นว่า “โอ คนโง่เขลา และมีใจเฉื่อยชาในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้แล้ว²⁶ จำเป็นซึ่งพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ?”²⁷ พระองค์จึงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่อ้างถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสส และบรรดาศาสดาพยากรณ์

สาวกสองเชิญให้พระเยซูหยุดพักกับเขา

²⁸ เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทำเหมือนจะเดินผ่านเลยไป²⁹ เขาจึงพูดหนุนเหนี่ยวพระองค์ว่า “เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนจะค่ำอยู่แล้ว และวันก็ล่วงไปมาก” พระองค์จึงเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา³⁰ ต่อมาเมื่อพระองค์นั่งลงรับประทานอาหารกับเขา พระองค์หยิบขนมปัง

ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา ³¹ ตาของเขาก็หายฝ้าฟาง และเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานหายไปจากเขา ³² เขาก็พูดกันว่า “ใจเราเราร้อนภายใน เมื่อพระองค์พูดกับเราตามทาง เมื่อพระองค์อธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ?” ³³ แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในเวลานั้นเอง กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนประชุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก ³⁴ กำลังพูดกันว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน” ³⁵ ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูปรากฏแก่สาวกของพระองค์

³⁶ เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูก็ยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ³⁷ ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี ³⁸ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสงสัยจึงเกิดขึ้นในใจของพวกเจ้าเล่า ³⁹ จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนพวกเจ้าเห็นเรามีอยู่นั้น” ⁴⁰ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว พระองค์สำแดงมือและเท้าให้เขาเห็น ⁴¹ เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงถามเขาว่า “พวกเจ้ามีอาหารกินที่นี่บ้างไหม?” ⁴² เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ ⁴³ พระองค์รับมารับประทานต่อหน้าเขาทั้งหลาย

พระเยซูบันดาลให้จิตใจของเขาสว่างขึ้น

⁴⁴ พระองค์พูดกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” ⁴⁵ ครั้งนั้น พระองค์บันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶ พระองค์พูดกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม ⁴⁷ และจะต้องประกาศในนามของพระองค์ เรื่องการกลับใจหันหลังจากความผิดบาป และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ⁴⁸ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น ⁴⁹ และดูเถิด เราจะส่งสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา สัญญานั้นมาเหนือพวกเจ้าทั้งหลาย แต่พวกเจ้าทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าพวกเจ้าจะได้ประภอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

⁵⁰ พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วยกมืออวยพรเขา ⁵¹ ต่อมาเมื่ออวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ ⁵² เขาทั้งหลายจึงกราบไหว้พระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก ⁵³ เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า